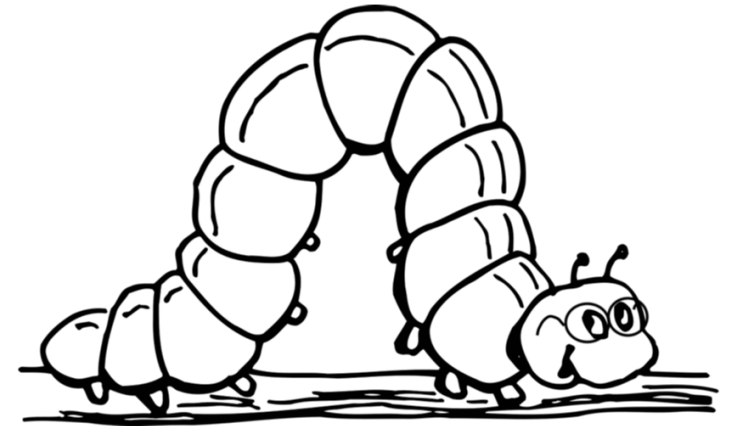

Einde

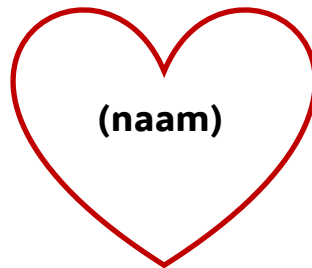

**Het kleur-, spel- en
verhalenboek van**

**POM
Deel 1**

**Dit boekje is opgedragen aan alle
Metakids en hun broertjes en zusjes.**

en speciaal aan:

POM, de naam staat voor
Perspectief voor Onze Metakids,
en zijn vriendjes
krijgen bij hun avonturen te maken
met dezelfde uitdagingen als metabole patiëntjes.
POM wil zich inzetten
voor meer bekendheid, begrip en inclusiviteit.

Doneer voor onderzoek:

Inhoudsopgave:

Hoofdstuk 1 – De mooie plek op de Heuvel

Hoofdstuk 2 – Sem is verdrietig

Hoofdstuk 3 – De nieuwe bewoner

Hoofdstuk 4 – Buddy wordt een held

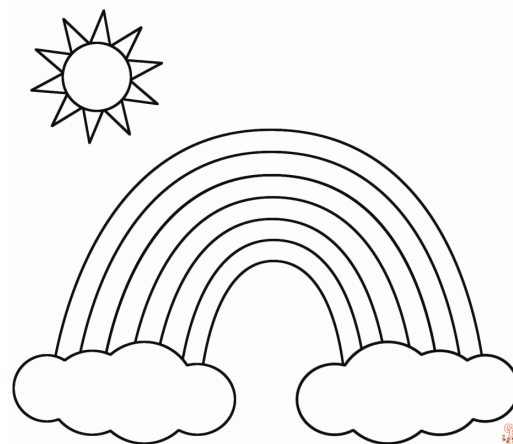
Hoofdstuk 5 – Bezoek aan Huize Olifant

Hoofdstuk 6 – De superpower club

De mooie plek op de Heuvel

Het is lente op de Heuvel. Pom was wakker geworden van het vroege zonnetje en is nu onderweg naar beneden langs de schitterende snelstromende heldere beek om te gaan ontbijten met zijn beste vriend Rana de Kikker. Door het volgen van het klaterende geluid en de kleine spettertjes van de beek vindt Pom elke ochtend gemakkelijk zijn weg naar beneden. Pom kan namelijk niet zo goed zien. Hij kreeg al een bril toen hij nog een klein rupsje was. Nu weet hij niet beter en vindt hij zijn weg door het volgen van geuren en geluiden.

"Goeiemorgen Pom!", hoort hij als hij ongeveer halverwege is. Het is Atje de IJsvogel. Atje zit op een tak langs het water en laat in de zon zijn prachtige blauwe veren drogen. Hij heeft net van een heerlijk visontbijtje genoten. "Mooie dag, vind je niet? Zal ik een stukje met je meevliegen?". Samen gaan ze al babbelen verder, waarbij Atje Pom af en toe waarschuwt voor een steen of een kuil. Zo bereiken ze al snel de plek waar de beek een waterval vormt en daarna uitkomt in het meer. Het is een betoverend mooie plek. Overdag als de zon schijnt is er vrijwel altijd een regenboog te zien.

Langs de oever van het meer groeien veel prachtig gekleurde bloemen. En die zijn niet alleen mooi om te zien, ze ruiken ook heerlijk! Vlinders en bijen bezoeken de bloemen dan ook maar al te graag. Het water rondom de regenboog is een geliefde badplaats van allerlei vogels. Terwijl ze hun veren glanzend schoonspoelen oefenen ze elk hun eigen liedjes. Alle Heuvelbewoners houden van deze magische plek en komen er graag samen.

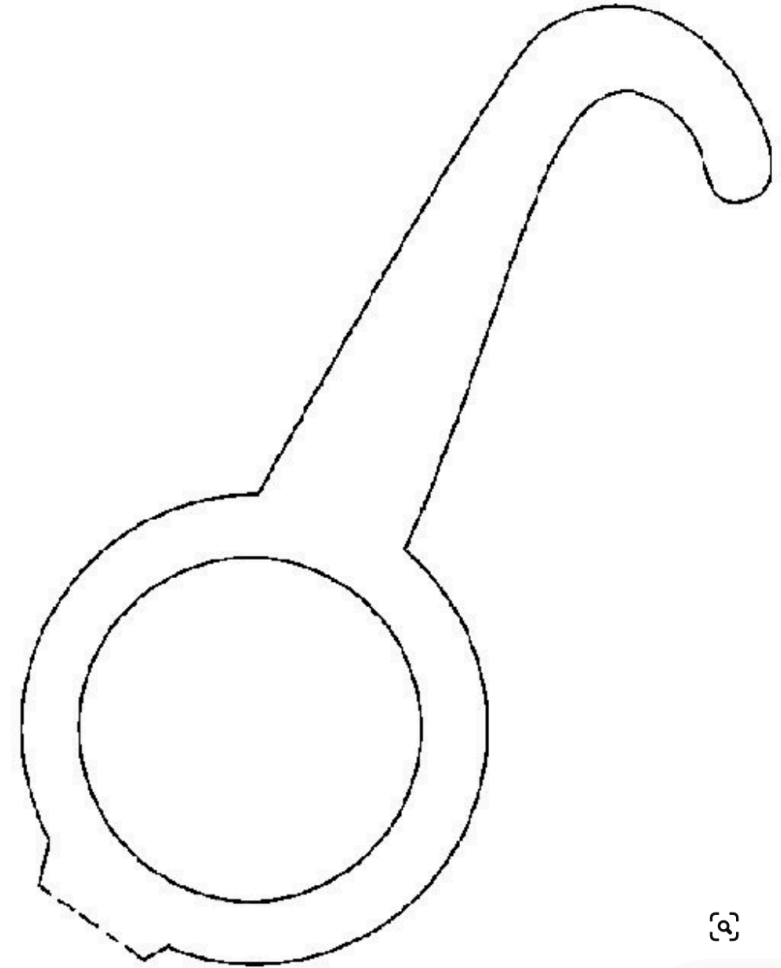
Rana zit al te wachten en nadat de vrienden afscheid hebben genomen van Atje gaan ze zitten op een paar grote platte stenen met uitzicht op de regenboog. "Wat ik nou toch heb gedroomd, Rana", zegt Pom, terwijl hij al zijn kleine voetjes één voor één in het koele water laat zakken. Rana vouwt zijn sterke achterbenen onder zijn lijf, gaat rechtop zitten en knippert een keer met zijn grote bolle ogen, waarmee hij laat zien dat hij aandachtig luistert. "Ik droomde dat ik een paar enorme vleugels op mijn rug had, waarmee ik kon vliegen. Ja, echt kon vliegen! Zoals de vlinders vliegen van de ene bloem naar de andere bloem. In het begin voelden mijn vleugels onhandig en zwaar, maar al snel had ik door dat wanneer ik ze openvouwde en ze op en neer bewoog, ze mij optilden en met gemak droegen. Het kostte me helemaal geen moeite. De wind nam me gewoon mee. Het was heerlijk de koele bries langs me heen te voelen en gewoon mijn neus te kunnen volgen van de ene lekkere geur naar de andere. Het was een hele fijne droom, Rana! En hoe heb jij geslapen?"

Rana glimlacht breed en doet één van zijn ogen langzaam dicht en weer open, waarmee hij wil zeggen dat hij heerlijk heeft gedut. Vervolgens springt hij met een enorme sprong het water in en is in een oogwenk weer terug met een groot sappig blad uit één van de fruitbomen langs het meer. Dit blad kwam langzaam in het water voorbij drijven en Rana weet dat Pom er dol op is. Zelf heeft Rana nog een papje van algen en kroos en samen smullen de vrienden van hun ontbijt.

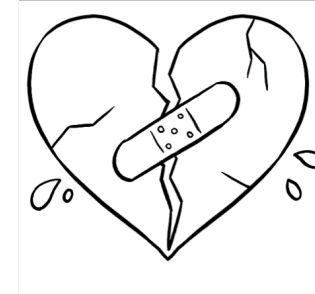
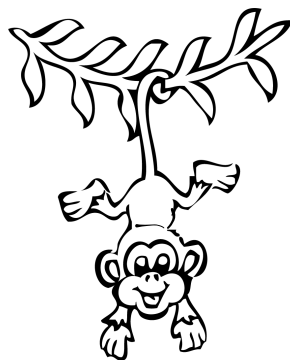
De rest van de ochtend brengen Pom en Rana samen door. Ze spelen een favoriet spel, waarbij ze om de beurt proberen om een klein plat steentje zo vaak mogelijk op het water te laten stuiten. Ze springen achter elkaar aan van het ene naar het andere waterlelie blad langs de kant van het meer en zwaaien naar elk dier dat ze onderweg tegenkomen. Tenslotte neemt Rana Pom mee op zijn rug om een stuk te gaan zwemmen. Rana is een geweldig zwemmer. Met lange krachtige slagen klieft hij door het water. Pom geniet met volle teugen van de spannende tocht. Onder een grote overhangende treurwilg klimt Rana op de kant, nog steeds met Pom op zijn rug. Daar zet hij zijn vriendje zachtjes op de grond, gaat naast hem op het koele zachte mos liggen en strekt zich lang uit. Tijd voor een middagdutje geeft hij hiermee aan.

Knutsel zelf een POM bril:

Sem is verdrietig

Het is koel onder de grote treurwilg. De warme middagzon kan maar gedeeltelijk door de dichte bladeren van de grote oude boom doordringen en tovert allemaal kleine lichtjes op het mos. Pom en Rana merken het niet; zij doen samen heerlijk hun middagdutje. Dan ineens, heel zachtjes, worden de bladeren vlak boven de twee slapende vrienden opzij geschoven. Een klein handje wordt zichtbaar en gooit een steentje richting de twee slaapkopjes. Daarna verdwijnt het handje even snel als het was verschenen. "Ai!", roept Pom, die het steentje venijnig hard op zijn hoofd krijgt en hierdoor wakker schrikt. Hij gaat rechtop zitten en zet zijn bril, die door de schok scheef was gezakt, weer recht. Hij kijkt verbaasd om zich heen. De omgeving is onscherp en Pom kan niet ontdekken waar het harde voorwerp vandaan gekomen is, dat hem zo onzacht heeft gewekt. Naast hem ligt Rana nog diep in slaap. Hij snurkt een beetje. Pom haalt zijn schouders op, gaat al wrijvend over zijn hoofdje liggen en al snel dommelt hij weer in. Even is het rustig, maar al gauw wordt er van boven uit de boom weer een steentje gegooid. Dit keer raakt het steentje Rana, die met een geluidloze kreet een enorme kikkersprong in de lucht maakt. Een aanstekelijk lachje klinkt uit de boom en vervolgens zakt Sem, het ondeugende aapje, ondersteboven hangend aan zijn lange staart uit de boom. Hij blijft grinnikend bungelen boven de boze hoofden van Pom en Rana en roept plagend: "tijd om wakker te worden!".

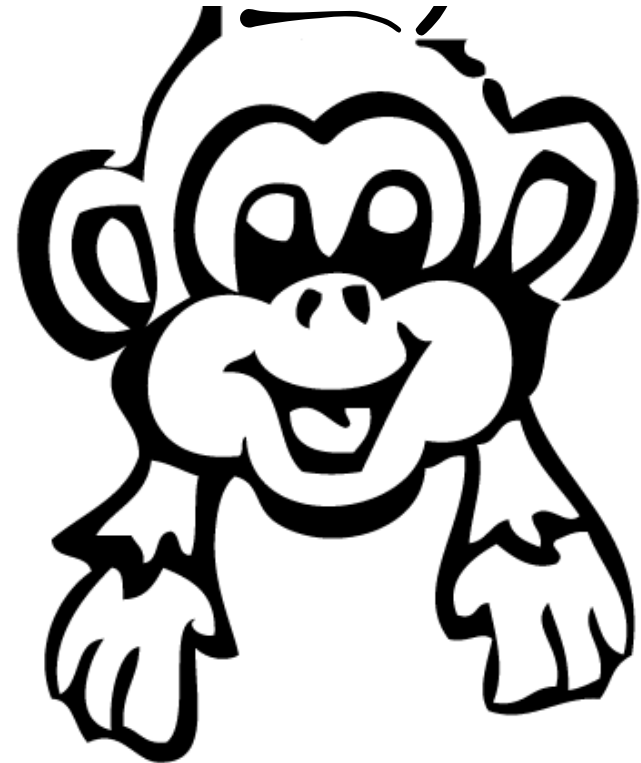
"Sem! Ik had het kunnen weten.", roept Pom uit en kan er nu ook wel om lachen. Sem de aap is ondeugend en grappig. Hij zit vol energie en je hoeft je nooit met hem te vervelen. Hij zit vol grappen en grollen. Daarom mag iedereen hem graag. Waar Sem is, is vrolijkheid. Toch is dat vandaag anders. Vandaag is hij een beetje somber. Hij laat zich naar beneden glijden en gaat zitten tussen Pom en Rana in. Zijn schoudertjes hangen omlaag, zijn voorhoofd in een frons. "Sem, ouwe grappenmaker, wat is er met je aan de hand?", vraagt Pom, "Zo kennen we je niet?". Rana houdt z'n kop scheef, knijpt zijn ogen tot spleetjes samen en geeft Sem een bemoedigend klopje op zijn schouder. "Vertel het ons maar", wil hij hiermee zeggen. Sem zucht diep en begint dan: "Vrienden, ik heb jullie wakker gemaakt omdat ik jullie raad nodig heb. Het ...., het is al een tijdje aan de gang.". "Wat is al een tijdje aan de gang? Waar heb je het over?", zegt Pom nu een beetje ongerust. Sem buigt zich voorover, zodat Pom en Rana de bovenkant van zijn ronde apenkopje kunnen zien. "Hier!", zegt hij "mijn haar, mijn prachtige apenhaar, mijn dikke apenlokken, ze vallen uit, ik raak ze kwijt, ik word .... kaal! De zwarte ondeugende kraaloogetjes van Sem vullen zich met tranen.

"Tja", zegt Pom aarzelend, "Nu je het zegt zie ik het ook". En om hem weer een beetje op te vrolijken zegt hij daarna snel: "Joh, maak je maar geen zorgen, er komt vast snel weer nieuw haar voor in de plaats. Voor je het weet heb je weer een prachtige bos. Kom, we gaan naar de mooie plek aan het meer, daar is vast wel iets te beleven! Je zult ervan opknappen." De drie vrienden staan op en gaan op weg. Vooral Pom is onderweg aan het woord. Pratend over koetjes en kalfjes probeert hij Sem beter te stemmen. Rana springt regelmatig vooruit en komt dan terug met lekkere appels en bessen die hij Sem aanbiedt. Maar Sem slaat al het lekkers beleefd af en de verhalen van Pom gaan voor een groot deel aan hem voorbij. Stilletjes en sip komt hij aan bij het meer en staart verdrietig naar zijn spiegelbeeld in het water.

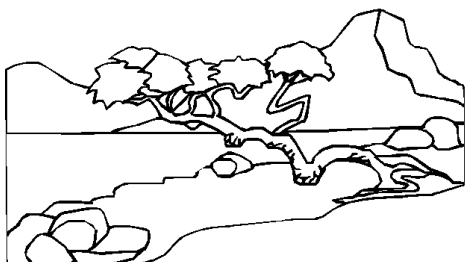
Help Sem aan nieuwe haartjes

Knip van gekleurd papier smalen stroken en rol ze op. Propjes van gekleurd papier zijn ook leuk. Plak ze met een lijmstift op Sem z'n kale koppe en geef hem zo een mooie bos krullen!

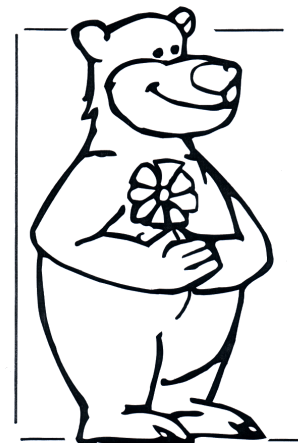

De nieuwe bewoner

Als ze bij het meer aankomen zoeken Pom, Rana en Sem hun favoriete plek op en gaan zitten op een paar grote platte stenen met uitzicht op de regenboog. De zon schijnt nog steeds. Maar het is al laat in de middag en de lucht krijgt een warme geeloranje gloed. De meeste dieren zijn bezig met het verzamelen en klaarmaken van het avondeten. Atje vangt een laatste visje. Roerloos zit hij op een over het water hangende tak. Zijn prachtige blauwe en oranje verenpak glanst in de middagzon. De vrienden zien hoe hij enkele keren pijlsnel het water in duikt en met een visje in zijn snavel weer boven komt. Atje is snel en behendig en zwijgend kijken Pom, Rana en Sem een tijdje bewonderend naar zijn viskunsten. Maar ook de andere dieren zijn druk in de weer. De bijen verzamelen hun laatste portie honing, de vlinders drinken nectar uit bloemen en een zwanenpaar steekt om de beurt de kop en lange nek diep in het water op zoek naar waterplanten. Als de drie vrienden van hun wandeling zijn uitgerust merken ze dat ze ook best trek hebben gekregen. Sem is zich door de vredige omgeving en het fijne gezelschap van zijn vrienden al ietsje beter gaan voelen. Hij vertelt dat hij thuis, even verderop in het bos, nog een voorraadje druiven en noten heeft, die hij best wil delen. Net als Sem met grote sprongen op weg naar huis wil gaan, horen de drie vrienden voetstappen in het hoge gras en een zware stem die zingt: "Als je van beeeeren leren kan, van slimme beren leren kan ....". Uit het niets valt er een grote donkere schaduw over de platte stenen waar de vrienden op zitten. Een steeds groter wordende gedaante doemt op. De vrienden schrikken zich een hoedje! Rana springt met één machtige sprong het water in, Sem gaat er krijsend pijlsnel vandoor en alleen Pom blijft verward en angstig achter.

Hij duikt in elkaar en doet zijn uiterste best om te zien wat voor dier hen zo de stuipen op het lijf gejaagd heeft. Hij tuurt ingespannen door zijn bril, maar ziet alleen maar een enorm grote vage schim die zich langzaam en al zingend voortbeweegt. Pom herkent de stem niet. Het is niet één van de vaste bewoners van de Heuvel, dat weet hij wel zeker. Maar wie is het dan? En wat doet hij hier bij het meer? Hij raapt al zijn moed bij elkaar en roept met een trillende stem: "H h hallo!". De schim blijft staan en het zingen stopt. "Hallo!", roept Pom nog eens. "Oh hallo, klein gekleurd beestje", zegt de schim vriendelijk, "goed dat je me even waarschuwt, want anders was ik misschien op je gaan staan. Hoe heet je?". "Ik ben Pom, de rups. En wie ben jij?" De schim vertelt dat hij een beer is, Buddy heet en bloemen aan het plukken is. Een beetje verbaasd schudt Pom de grote berenpoot van Buddy. "Een beer die bloemen plukt? Daar heb ik nog nooit van gehoord.", denkt hij.

"Weet je, Buddy, je hebt mij en mijn vrienden wel laten schrikken hoor. Vertel eens: waar kom je vandaan en wat brengt je hier?" vraagt Pom. Buddy vertelt dat hij uit het grote bos achter de Heuvel komt. Als klein beertje al bewonderde hij aan de randen van dat bos de prachtige kleuren en de bijzondere vormen van bloemen. Omdat hij vaak in de buurt van bloemen te vinden was werd hij al gauw vriendjes met de vlinders die om die bloemen heen fladderden. Van hen leerde hij de namen van alle bloemen en planten. Ook leerden ze hem dat sommige blaadjes gebruikt konden worden bij ziekte of om wonden te genezen.

De andere dieren in het bos vonden zijn liefde voor bloemen maar erg raar en hoe groter Buddy werd, hoe meer hij ermee geplaagd werd. "En nu heb ik genoeg van al dat geplaag." eindigt Buddy zijn verhaal. "Vanochtend ben ik gewoon mijn vriendjes de vlinders achterna gelopen en nu ben ik hier. Wat is het hier mooi!". Buddy ploft met zijn grote logge lijf neer op één van de platte stenen en Pom moet snel een sprongetje opzij maken om niet onder hem terecht te komen. Een tijdje zitten ze stil naast elkaar. Dan zegt Pom: "Buddy, waar moet je vannacht nu slapen?". "Oh, dat komt wel goed hoor. Ik maak wel een bedje tussen de bloemen. Als ik maar niet terug hoef naar het bos. De dieren daar vinden me raar en ik voel me er een buitenbeentje. Ik wil daar niet meer wonen.", zegt Buddy vastbesloten. Pom heeft wel een beetje met Buddy te doen. Een grote angstaanjagende beer die het liefst de hele dag zingend doorbrengt tussen de mooie kleuren en de heerlijke geuren van bloemen is best een beetje vreemd. Toch is hij benieuwd naar wat Buddy allemaal weet over de geneeskracht van bloemen en planten. De Heuvel kan wel een goede plantendokter gebruiken. En terwijl Pom zo in gedachten is en Buddy naast hem geniet van het uitzicht op de regenboog komt Rana voorzichtig dichtbij gezwommen. Alleen zijn ogen steken boven het water uit en geruisloos beweegt hij zich voort. Als hij ziet dat Pom veilig is klimt hij voorzichtig naast hem op een steen. Pom is blij hem te zien en stelt zijn beste vriend meteen aan Buddy voor. Net als Pom dit gedaan heeft komt ook Sem eraan, met in zijn armen een grote hoeveelheid noten en druiven. Samen met hun nieuwe vriend eten Pom, Rana en Sem totdat ze niet meer kunnen. Al pratend leren ze elkaar beter kennen. Buddy voelt zich helemaal thuis. Hij vindt het fijn dat hij nu al een hele dag niet geplaagd wordt.

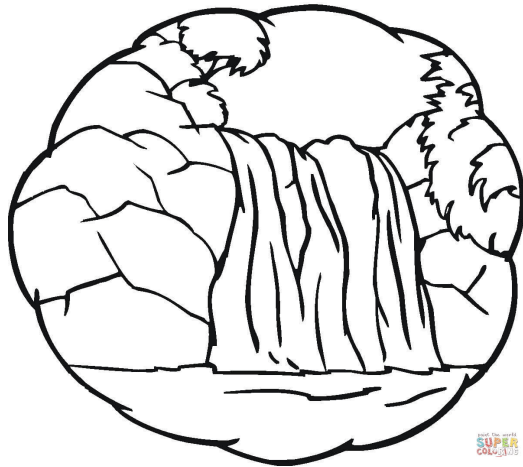
Bloemen memory

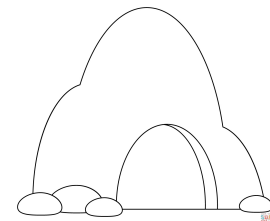
Buddy wordt een held

Zo zitten Pom, Rana en Sem lange tijd op de mooie plek langs het meer, samen met hun nieuwe vriend Buddy de Beer. Pom en Sem vertellen Buddy alles over de Heuvel en haar bewoners. Rana helpt hierbij op zijn manier, door af en toe pijsnel een duik te nemen in het water en terug te komen met een voorwerp, iets lekkers of zelfs een paar bewoners die zich graag aan Buddy voor willen stellen. Net als de zon bijna onder is gegaan en de heuvel en het meer omgeven zijn door roze en oranje kleuren, horen de vrienden een harde plons en een angstig gilletje.

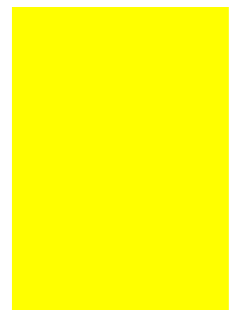
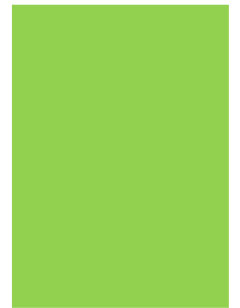
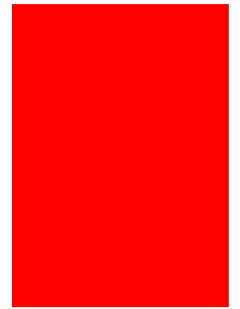
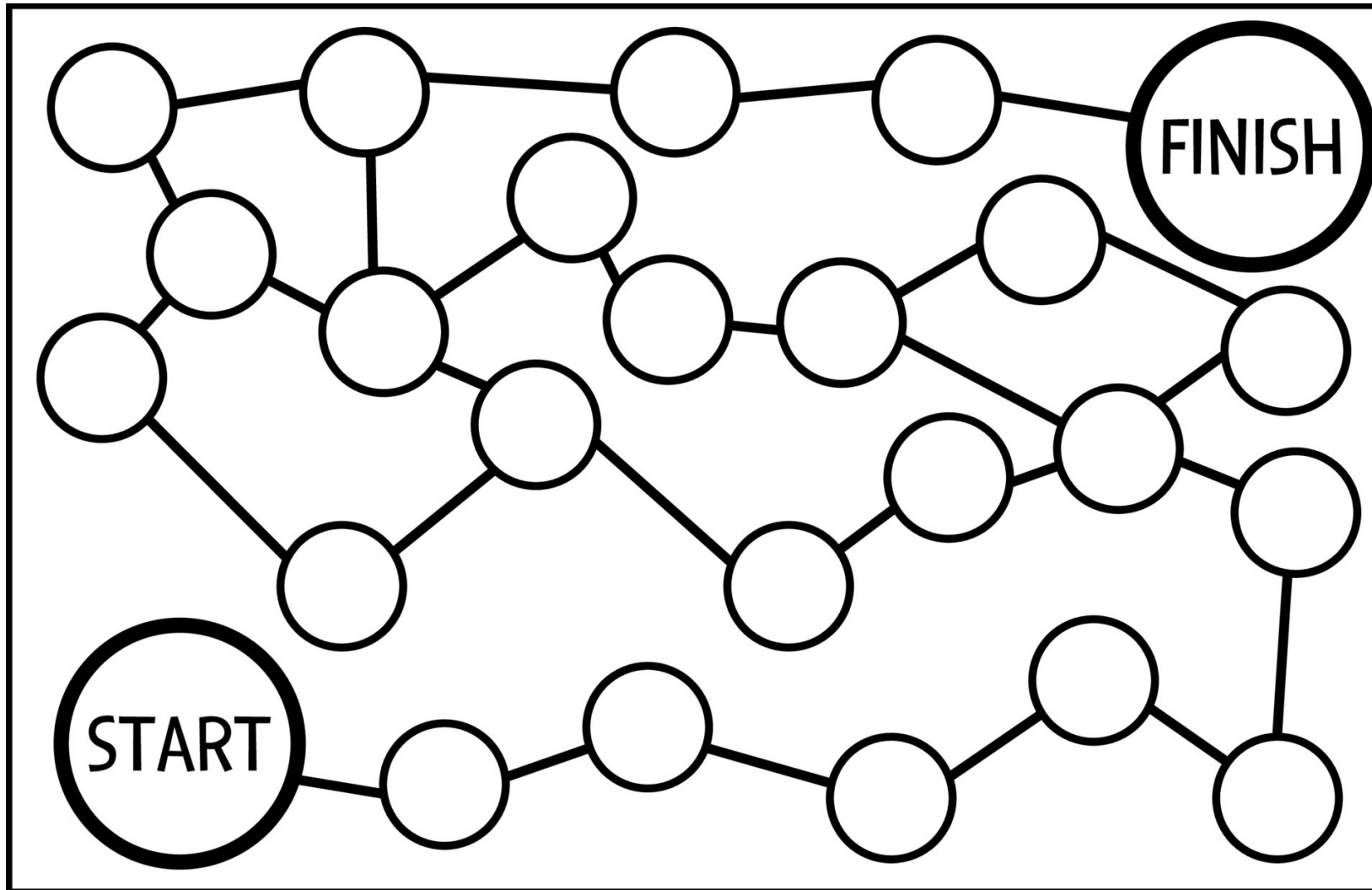

Buddy twijfelt geen moment en springt in het water. Beren zijn van nature geweldige zwemmers en hebben een ongelofelijk goede neus. In een oogwenk is hij verdwenen. Gespannen wachten de drie vrienden op de kant een tijdje de gebeurtenissen af. Als Buddy niet meteen terugkomt besluiten ze poolshoogte te gaan nemen. Ze lopen zo snel ze kunnen naar de waterval. Daar vinden ze Buddy ernstig in het nauw. Hij hangt daar precies op het punt waar het water met flinke kracht naar beneden het meer in stort. In zijn ene arm houdt hij het bewusteloze lijfje van een klein olifantje vast. Met zijn andere arm klampt hij zich vast aan een overhangende tak. "Vrienden, help! Dit ga ik niet lang volhouden. Alsjeblieft, doe iets!" Het water gutst en kolkt om hem en de kleine bewegingloze drenkeling heen. En tegen de wilde stroming en de kou van het water is Buddy's berenkracht waarschijnlijk niet lang opgewassen.

Pom, die niet goed kan zien wat er allemaal aan de hand is, maar de angst in Buddy's stem duidelijk hoort, neemt razendsnel actie. "Rana, ga op zoek naar een touw! En Sem, zoek moeder Olifant en breng haar zo snel mogelijk hier!". Onmiddellijk doen de vrienden wat er van hen wordt gevraagd. Sem zwaait aan zijn lange apenarmen de bomen in en verdwijnt in het bos. Rana duikt het water in. Pom blijft intussen achter om Buddy moed in te praten. "Hou vol, Buddy, hou vol! Hulp is onderweg! Niet loslaten hoor! Nog eventjes!". Intussen zwemt Rana zo snel hij kan naar de plek, waar vissers een tijdje terug één van hun netten in het water hebben achtergelaten. De touwen van dit visnet kan hij goed gebruiken. Zodra hij er is aangekomen neemt hij een diepe duik. Kikkers kunnen lang onder water blijven en met hun speciale kikkerogen, kunnen ze in het water heel goed zien, zelfs in schemerlicht. Al snel heeft Rana het oude visnet gevonden en met een lang touw in zijn bek zwemt hij met lange slagen terug naar de waterval. Daar klimt hij uit het water en loopt met het touw nog in zijn bek over de overhangende tak naar Buddy toe. Snel bindt hij een uiteinde van het touw om de pols van Buddy en het andere uiteinde knoopt hij om de tak. "Dank je wel, kleine stille vriend!" roept Buddy, die voelt dat hij nu een extra steuntje heeft gekregen. "Dit zal helpen het nog even vol te houden." Rana gaat bij Pom zitten, die nog steeds zijn best doet om Buddy de moed niet te laten verliezen, en slaat een lange kikkerarm om hem heen. Als snel komt ook Sem terug met moeder Olifant die, als ze van de schrik bekomen is, met gemak Buddy en het baby olifantje met haar lange slurf op de kant trekt. "Stop haar maar snel warm in bed", zegt Buddy rillend tegen moeder Olifant. Morgenochtend kom ik bij haar kijken. Dat doet moeder Olifant. "Buddy, je bent een held! Je hebt vandaag niet alleen een nieuwe plek gevonden om te wonen, maar je heb ook nog een leven gered", zegt Pom, "Maar ook jij moet nu gaan uitrusten en je vacht laten drogen. Kom, we zoeken samen een plek voor de nacht." En zo gezegd zo gedaan. De vier vrienden vinden onder aan de waterval een kleine warme grot, waar ze dicht bij elkaar, luisterend naar het rustgevend geluid van het stromende water, al snel in een diepe slaap vallen.

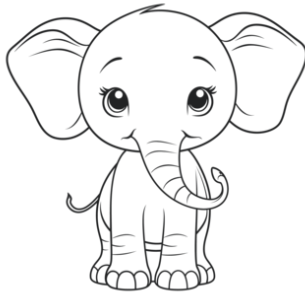
Het beren op de weg bordspel:

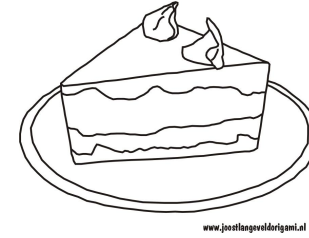
- Kleur de bolletjes op het spelbord mooi verdeeld blauw, rood, groen en geel
- Maak zelf opdracht kaartjes en verzin moeilijke opdrachten (bijvoorbeeld rood = teken . . . . , groen = maak het geluid van . . . . . , geel = beeld . . . . . uit, blauw = je mag zelf rood, groen of geel kiezen, je kunt je medespelers laten raden)
- Gebruik als pionnen het berenpootje hiernaast

Bezoek aan huize Olifant

De vrienden worden de volgende dag wakker van Victor vleermuis, die terugkomt van zijn nachtelijke speurtocht op zoek naar eten. Hij neemt zijn slaappleaats aan het plafond van de grot in en ondersteboven hangend vouwt hij zijn grote vleugels om zijn lijf heen. "Truste", bromt hij nog naar onze vrienden voordat hij in slaap valt. "Laten we hem maar met rust laten", fluistert Pom. De vier vrienden nemen buiten in het meer een verfrissend bad en genieten daarna in de ochtendzon van hun ontbijt. Daarna gaan ze op weg naar huize Olifant. Moeder Olifant doet open. Ze is blij hen te zien en gaat hen voor naar de slaapkamer van haar dochtertje Naya. Naya ligt nog te slapen. Ze is nog maar klein en voor een olifantje best magertjes.

Moeder Olifant vertelt dat Naya met eten veel problemen heeft. Moeder geeft haar voedzame olifantenmelk, die Naya graag lust, maar die ze met haar slurfje maar heel moeilijk en in kleine slokjes naar binnen krijgt. Moeder vermoedt dat de spieren in haar slurf nog niet helemaal goed werken en ze hoopt dat ze hier overheen zal groeien. Maar wat er precies aan de hand is, dat weet moeder Olifant niet en ook de dokter weet het niet. Moeder Olifant maakt zich zorgen. Nu is Naya eigenlijk wat te mager en valt doordat ze niet voldoende eet af en toe flauw tijdens het spelen. Dit gebeurde ook gisteravond, waarna ze in het water terecht kwam. Gelukkig waren Buddy en zijn vrienden in de buurt om haar te redden.

Om de helden te bedanken heeft moeder Olifant 's vanmorgen vroeg al een heerlijke beukenootjestaart gebakken en allemaal krijgen ze een groot stuk. De vrienden smullen er heerlijk van. Daarna zegt Buddy: "Mevrouw Olifant, ik denk dat ik wel een oplossing weet voor het eetprobleem van Naya. Ik moet hiervoor even weg, maar ik ben zo weer terug". Even later staat Buddy weer voor de deur van Huize Olifant met een lange holle bloemenstengel onder zijn arm. Terwijl Naya nog slaapt stopt Buddy de stengel zachtjes in de slurf van Naya. Als ze wakker wordt is ze even verbaasd over dat zachte groene langwerpige ding in haar slurf. Maar als moeder haar een grote beker warme olifantenmelk brengt kan ze die nu heel gemakkelijk opzuigen. Met haar buikje vol valt ze nog een tijdje lekker in slaap. Moeder Olifant weet niet hoe ze het heeft. Ze schudt Buddy wel drie keer zijn grote berenpoot en bedankt hem hartelijk voor zijn hulp. Nadat ze moeder Olifant hebben beloofd om aan het einde van de dag bij haar terug te komen voor het avondeten gaan de vrienden weer verder op pad.

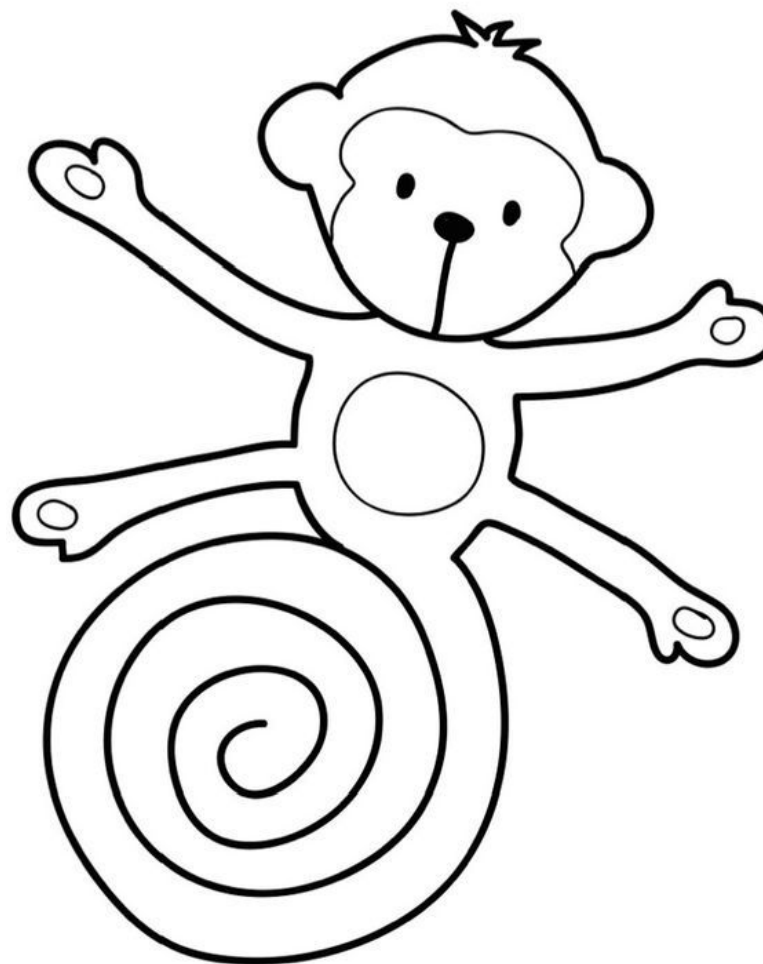
Ze wandelen langzaam terug door het bos richting het meer. Onderweg staan ze even stil voor een praatje met meneer Eekhoorn, die vertelt net vader te zijn geworden van een tweeling. "Die twee bengels eten me wel de oren van het hoofd hoor", zucht hij met zijn armen vol beukenootjes. "Dit hier is slechts hun ontbijt. Komen jullie snel een keer kijken?" En weg is hij weer. Een eindje verderop is een open plek in het bos. Hier staan prachtige grote gele bloemen en Buddy roept verrukt: "Ooooooh, kijk toch eens, Hoge Hoed bloemen, een heel veld voll! Zijn ze niet prachtig?"

Sem, is dat niet iets voor jou?" Hij plukt één van de grotere bloemen af en zet deze ondersteboven op het hoofd van Sem. Op het gezicht van het aapje ontstaat, als hij bekomen is van de schrik, een glimlach van oor tot oor. De bloem bedekt de kale plek op zijn koppie, beschermt hem tegen de zon en staat ook nog eens heel erg cool. De vrienden geven hem een hartelijk applaus als hij een vreugdedansje maakt van pure blijdschap en opluchting. "Mooi hoor, Sem!" roepen ze in koor en "Staat je goed! Nooit meer afdoen!" Als de vrienden verder op weg gaan naar het meer, loopt Sem, zo trots als een aap voorop. Pom glimlacht en denkt: "Gelukkig, we hebben de oude Sem weer terug, maar wel met een nieuwe hoed."

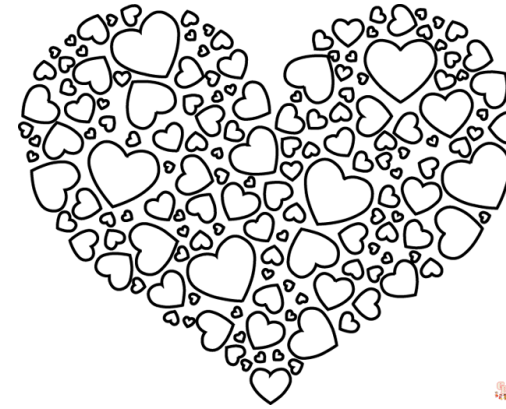
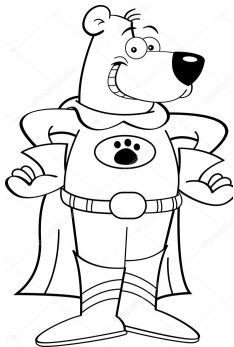
Een slinger van aapjes:

Kleur het aapje in en knip het uit (let op: knip ook de staart langs het lijntje een stukje in). Hang je aapje op aan een touwtje of lint; gebruik de staart als haakje. Leuk om zo een hele slinger van aapjes te maken!

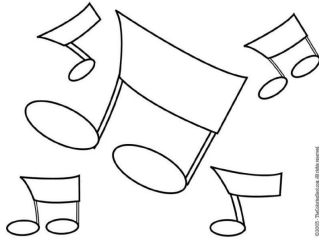

Hoofdstuk 6 – De superpower club

Met Sem nog steeds huppelend voorop komen onze vrienden aan bij het meer, op de plek met uitzicht op de regenboog. De zon staat inmiddels hoog aan de hemel en zorgt voor een prachtige schittering in het lichtblauwe heldere water. Een beetje moe van de wandeling en loom door de warmte van de zon zakken de vrienden neer in het zachte gras. Daar genieten ze van de rust en het uitzicht. Met uitzondering van een vriendelijk "hoi" naar een voorbij vliegende vogel of vlinder wordt er weinig gezegd. Allemaal zijn ze een tijdje diep in gedachten. Rana, die altijd al stil is, zit met gesloten ogen te genieten van de warmte op zijn lijf. Buddy ligt op zijn rug en geniet van de geur van een bloem die hij onderweg geplukt heeft en nu met zijn grote berenpoot tegen zijn neus gedrukt houdt. Pom kauwt peinzend op een grassprietje en Sem heeft zijn nieuwe bloemenhoed een beetje over zijn ogen laten zakken. Zo luistert hij een tijdje naar het zoemen van enkele insecten die voorzichtig even bij zijn bijzondere hoofddekkel komen kijken. "Buddy", zegt hij dan ineens, "ik kan er met mijn apenkop niet bij waarom jij vroeger zo geplaagd werd. Je woont nog maar pas bij ons en je hebt al zoveel voor ons gedaan." De anderen zijn het hier helemaal mee eens. "Ja Buddy, jij hebt echt superpowers!", zegt Pom. "Je bent groot en sterk, je kunt goed zwemmen, hebt verstand van bloemen en planten en helpt hier andere dieren mee." Buddy gaat rechtop zitten en krijgt een verlegen kleur op zijn wangen. Hij is helemaal niet gewend aan het krijgen van complimentjes en voelt zich daar nu beetje ongemakkelijk bij. "Maar jongens", bromt hij, "jullie hebben toch ook superpowers? Iedereen heeft wel een superpower!" Even zijn Sem, Pom en Rana stil. Superpowers? Zij? Nee, zij niet hoor. Zij zijn maar heel gewoon, niks bijzonders.

Maar Buddy gaat verder: "Ja! Neem nou Pom. Ik heb nog nooit zo'n vriendelijk en sociaal dier ontmoet. Je hebt prachtige kleuren en bent net een bloem. Andere dieren zijn graag bij jou. Jij brengt kleur in het leven van anderen! Ik had me gisteravond aardig in de nesten gewerkt, daar bij de waterval. Als jij de leiding niet had genomen en mij vervolgens geen moed in had gesproken, dan was het daar heel anders afgelopen denk ik." Pom grinnikt verlegen. Tja, zo had hij het helemaal nog niet bekeken. Rana heeft zijn ogen open nu en geeft Pom een vette knipoog en een dikke duim. "En jij dan Sem, jij kunt klimmen als de beste en ondersteboven aan je staart hangen. Je bent slim en grappig. Met jou erbij vervelen we ons nooit. Je kan ons wel eens een beetje plagen, maar als het er echt op aan komt sta je voor ons klaar. En ....., je zorgt voor heerlijk eten, mmmmmm!" Buddy likt zijn lippen af bij de gedachte aan de honing, de noten en de vruchten die Sem regelmatig meebrengt. En dan richten alle ogen zich op Rana, die een beetje in elkaar gedoken is gaat zitten en hiermee uitstraalt: *ik ben dus als enige helemaal niet zo bijzonder.* "Jij Rana, jij bent de beste vriend die een dier zich maar wensen kan." gaat Buddy dan verder, "Je bent moedig en staat altijd klaar om te helpen. Je spreekt nooit iemand tegen. Je maakt nooit ruzie. Ook klaag je nooit. Je vrienden kunnen altijd op je rekenen. En verder ken ik geen dier dat zo ver en hoog kan springen als jij." Rana krijgt een brede glimlach op zijn gezicht. Hij gaat rechtop zitten, steekt zijn borst naar voren en glimt van trots. "Dus", eindigt Buddy, "daarom passen we zo goed bij elkaar. We zijn een echte superpower club!". En daar zijn ze het allemaal mee eens.

Moe maar voldaan gaan ze aan het einde van de dag naar Huize Olifant, waar ze moeder Olifant en Naya onder het eten vertellen over hun avonturen van die dag. Als Naya hoort over alle superpowers moet ze een beetje huilen. Zij vindt namelijk dat zij helemaal geen superpowers heeft. Zelfs haar slurfje doet het niet goed, snikt ze. Nadat ze dit gezegd heeft en ze diep en verdrietig zucht horen de vrienden een hoog zacht fluitend geluid. "Hoor je dat Naya", zegt Pom verrast, "je kunt muziek maken met de bloemenstengel in je slurf!" En nu horen de anderen het ook. Als Naya haar best doet, kan ze fluiten met haar bijzondere slurfje. "Zie je nou wel: ook jij kunt iets wat niemand anders kan! Jij hebt ook een superpower!" De rest van de avond brengen de vrienden al pratend en zingend door, terwijl Naya haar eigen unieke fluitgeluidjes oefent. Pas erg laat, als de maan haar licht al een tijdje over het bos en het meer schijnt, zoekt iedereen met een gelukkig gevoel zijn bedje op. Het was een mooie dag. De dag dat de superpowerclub ontstond.

Knutselen met rietjes:

Wist je dat je met gekleurde rietjes heel erg leuk kunt knutselen? Met een schaar kun je ze in gelijke stukken knippen. Maak je met het schaar dan ook nog knipjes aan de uiteinden van deze stukken, dan kun je ze in elkaar schuiven. Maar een touwtje of een ijzerdraadje er doorheen werkt natuurlijk ook. En met een beetje hobbylijm plak je ze gemakkelijk op een vel papier. Probeer het maar eens. Je maakt er de leukste dingen van!

Voor inspiratie: <https://www.ladylemonade.nl/knutselen-met-rietjes/>

Wil je ook een fluitje, net als Naya? Zo maak je er eentje van rietjes:

https://youtu.be/kA2Enpxy_14?si=IXMIKQmIGDixCagx

